

Пивовар І. В.,

аспірант II-курсу кафедри теорії та історії держави і права

Інституту політології та права

Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова

СТАТУС КАНДИДАТА НА ПОСАДУ СУДДІ УКРАЇНИ

Анотація. Стаття присвячена нормативному закріпленню статусу кандидата на посаду судді України. Дається повний перелік етапів процедур добору кандидатів на посаду судді. Висвітлена авторська позиція щодо кандидата на посаду судді, який повинен закінчити вищий навчальний заклад і отримати повну вищу освіту та здобути кваліфікаційний рівень магістра права. Також кандидат на посаду судді повинен пройти 2 роки стажування в суді для більш детального ознайомлення з організацією роботи суду. Тільки після отримання повної вищої освіти і здобуття кваліфікаційного рівня магістра права та певного стажування в суді розглядається кандидатура на посаду судді. Права й обов'язки суддів найбільш повно визначають ступінь їх поведінки. Забезпечуються і гарантуються державою.

Ключові слова: Вища рада юстиції, Конституційний Суд України, Рада суддів України, Президент України, Верховна Рада України, суддя.

Постановка проблеми. В Україні надзвичайно низький рівень довіри громадян до судової системи України, який складає не більше 2-3% громадян. Однією з причин ситуації, що склалася, є «людський чинник». Існує гостра необхідність в удосконаленні вимог до осіб, які претендують на посаду судді. З огляду на це нашу статтю ми присвітили саме статусу кандидата на посаду судді.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дану тему статусу кандидата на посаду судді України досліджували С.В. Прилуцький, Л.М. Москвич, Л.Є. Виноградова, О.В. Білова, С.В. Подкопаєв, О.М. Коротун.

Метою статті є дослідження статусу кандидата на посаду суддів залежно від рівня та виду суду, на посаду в якому претендує кандидат.

Виклад основного матеріалу. Судова влада в Україні належить лише судам, суддям та представникам народу, які у визначених законом випадках залучаються до здійснення правосуддя. Суддя зобов'язаний при здійсненні правосуддя дотримуватись Конституції та інших законів України, забезпечувати повний, всебічний та об'єктивний розгляд судових справ з дотриманням встановлених законом строків. Відповідно до Конституції України в ч. 1 ст. 128 зазначається, що перше призначення на посаду професійного судді строком на п'ять років здійснюється Президентом України. Всі інші судді, крім суддів Конституційного Суду України, обираються Верховною Радою України безстроково, в порядку, встановленому законом [1, с. 36]. Вимоги до кандидата на посаду судді у найбільш загальному вигляді сформульовано в ч. 3 ст. 127 Конституції України: на посаду судді може бути рекомендований кваліфікаційною комісією суддів громадянин України, не молодший двадцяти п'яти років, який має вищу юридичну освіту і стаж роботи у галузі права не менш як три роки, проживає в Україні не менш як десять років та володіє державною мовою.

Відповідно до Конституції України, Законів України «Про судоустрій і статус суддів», «Про Конституційний Суд Укра-

їни», «Про Вищу раду юстиції», Положення «Про Міністерство юстиції України» та інших нормативних актів в Україні посаду судді можливо зайняти згідно з процедурою призначення та процедурою обрання. Процедуру обрання (призначення) на посаду судді диференційовано залежно від рівня та виду суду, а також залежно від посади, яку обійматиме майбутній суддя.

Загалом можна виділити 9 етапів процедури добору кандидатів на посаду судді:

- звернення зацікавленого суб'єкта до відповідної кваліфікаційної комісії суддів із заявою про кваліфікаційну атестацію з наданням відповідних документів, що підтверджують його відповідність формальним вимогам закону щодо кандидата на конкретну посаду судді;
- кваліфікаційна атестація судді у формі кваліфікаційного екзамену (для кандидатів, які претендують на зайняття посади судді вперше) або кваліфікаційної співбесіди (для суддів, які претендують на зайняття посади в суді вищого рівня);
- прийняття рішення про відповідність кандидата вимогам, які ставляться законом до особи, яка претендує зайняти відповідну посаду;
- рекомендація (або відмова в ній) кваліфікаційної комісії суддів щодо можливості обрання на посаду судді;
- надіслання всіх необхідних документів щодо кандидатів до компетентного органу (щодо кандидатів, які претендують на зайняття посади судді вперше – до Вищої ради юстиції; щодо суддів, які претендують на зайняття посади в суді вищого рівня – Голові Верховного Суду України);
- внесення подання про призначення (обрання) суддею відповідному правомочному суб'єкту (Президенту України – щодо кандидатів, які претендують на заняття посади в суді вищого рівня);
- видання відповідного акта про призначення (обрання) суддею (Президентом України – строком на 5 років, Верховною Радою України – безстроково);
- складання присяги судді.

Процедура відбору кандидатів на посади суддів Конституційного Суду України відрізняється від загальної. Специфіку цього процесу індивідуалізовано вже на перших етапах. Норми ст. 6-8, 16 Закону «Про Конституційний Суд України» не передбачають необхідності кваліфікаційної атестації кандидата на суддівську посаду в цьому Суді та отримання відповідних рекомендацій від кваліфікаційних комісій суддів.

Пропозиції щодо кандидатур на посаду суддів Конституційного Суду України вносить Голова Верховної Ради України, а також може вносити не менше як ¼ народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України; при цьому депутат має право поставити підпис під пропозицією про висунення лише однієї кандидатури, і ці підписи депутатів не відкликаються. Відповідний Комітет Верховної Ради України подає Верховній Раді свої висновки щодо кожної кандидатури на посаду судді Конституційного Суду України, внесеної у встановленому порядку.

Як бачимо, при призначенні на посаду суддів Конституційного Суду України беруть участь представники трьох гілок влади. Не зупиняючись докладно на техніко-юридичному аналізі даної процедури, відзначимо, що в цьому випадку забезпечуються збереження балансу у системі поділу влади. Подібний порядок зустрічається й у більшості іноземних держав, причому саме щодо суддів вищих судів країни.

Значна увага має приділятися документам, що посвідчують такі дані про претендента, як: вища освіта, стаж роботи у галузі права, громадянство, строк проживання на території України, відсутність у претендента захворювань, що перешкоджають зайняттю посади судді, та інші дані, необхідні для попередньої оцінки професійної придатності суддівської діяльності. Документи, що входять до змісту особистої справи кандидата, як правило, обов'язково мають містити анкету.

На думку В.В. Сухоноса, І.С. Марочкіна, до змісту анкети доцільно включати коло питань, об'єднаних у наступні розділи:

- автобіографічні дані;
- житлові умови;
- професійна освіта;
- чоловік (дружина), діти, батьки;
- працездатність;
- військова служба;
- досвід роботи;
- особисті інтереси і здібності;
- бажання щодо майбутнього працевлаштування [14, с. 189].

Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та її гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, а звернення до суду за їх захистом гарантується (ст. 3 Конституції України) [2, с. 3, 13].

Тому саме в період набуття Україною ознак демократичної, соціальної, правової держави проблема кадрового забезпечення судової влади набуває особливої актуальності. У правовій державі суддям надається виключна роль, на відміну від інших гілок влади судова влада надається судді особисто.

В даному контексті потрібно звернутися до зауваження А.Ф. Коні: «...суддя покликаний докладати всі сили і розуму і совісті, знання і досвіду, щоб досягнути життєвої і юридичної правди справи. Оформлюючи цю правду у певні форми, він повинен сприяти в кожному окремому випадку відновленню похитного правопорядку». При цьому, характеризуючи правила судочинства, автор віддав пріоритет не їм, а судді – тому, хто їх застосовує: «...чим глибше вони торкаються особистості й долі людини, тим більш важливим інтересам суспільного життя служать, тим серйозніше постає питання – у чий руки віддається право реалізації правил і за яких умов» [3, с. 387]. Наведені зауваження підтверджують тезу про те, що одним із ключових напрямків судової реформи повинні стати розробка і запровадження науково обґрунтованих способів і методів підбору суддівських кадрів.

Прийнятий 7 лютого 2002 року Закон України «Про судоустрій України» (що набув чинності 1 червня 2002 р.) встановив додаткові вимоги щодо кандидатів на посади суддів військового суду (суддя повинен перебувати на військовій службі), а також розширив коло осіб, які можуть претендувати на заняття посади професійного судді спеціалізованого суду, за рахунок осіб, які не мають юридичної освіти, а лише вищу освіту і відповідний стаж роботи в галузі питань юрисдикції цього суду (ст. 59, 63 Закону України «Про судоустрій України»). Цей Закон втратив чинність 3 серпня 2010 р., у зв'язку з чим був прийнятий новий Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 р.

В ч. 5 ст. 20 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» закріплено порядок призначення суддів на адміністративні посади [5, с. 124], визнавши, що голова місцевого суду, його заступник, голова апеляційного суду, його заступники, голова вищого спеціалізованого суду, його заступники призначаються на посади строком на п'ять років із числа суддів цього суду та звільняються з посад Верховною Радою України за поданням відповідної ради суддів.

Напевно, потрібно погодитись з думкою А.В. Руденка й С.А. Трофимова, що таке положення Закону суперечить Конституції України, за якою органи державної влади й органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі в межах повноважень та у спосіб, передбачений нею й Законами України (ч. 2, ст. 19). Якщо проаналізувати положення Основного Закону, в яких закріплюється повноваження Президента України, то потрібно зазначити, що в нього немає права призначати на адміністративну посаду голову суду та його заступника [13, с. 210].

Відповідно до вказаної норми Закону 10 грудня 2003 року було прийнято Указ Президента №1425/2003 «Положення про порядок розгляду питань щодо призначення суддів на адміністративні посади» в судах загальної юрисдикції (крім адміністративних посад у Верховному Суді України) та звільнення з цих посад. Згідно з ним судді призначалися на адміністративні посади самим Президентом України.

Указом Президента України від 23 березня 2007 р., № 240 «Про внесення зміни до Указу Президента України від 10 грудня 2003 року» № 1425 встановлено норму, за якою в разі звільнення судді з адміністративної посади у зв'язку із закінченням строку повноважень, переведення його на роботу на посаду судді до іншого суду, грубого порушення посадових обов'язків глава держави на період до призначення судді на таку посаду в порядку, передбаченому ч. 5 ст. 20 Закону України «Про судоустрій України», призначає виконуючим обов'язків голови суду його заступника або одного із суддів цього суду [6, с. 6]. Аналізуючи ці укази, можна дійти висновку, що Президент України без будь-якого погодження (зокрема, із органами суддівського самоврядування) може призначати суддю на посаду виконуючого обов'язки голови суду чи його заступника. З нашої точки зору, було б доцільно узгодити це призначення з органами суддівського самоврядування.

Згідно зі ст. 42 Закону України «Про освіту» [18, с. 16] вища освіта забезпечує фундаментальну наукову, професійну та практичну підготовку, здобуття громадянами освітньо-кваліфікаційних рівнів відповідно до їх покликань, інтересів і здібностей, удосконалення наукової та професійної підготовки, перепідготовку та підвищення їх кваліфікації. Вимога щодо наявності вищої юридичної освіти у кандидата на посаду судді зумовлена необхідністю укомплектування судової системи професійними юристами. Проте неточність формування цього положення викликає деякі питання.

По-перше, згідно зі ст. 30 Закону України «Про освіту» в Україні існує базова і повна вища освіта. Для здійснення суддівської діяльності слід залучати високопрофесійних фахівців, тому вважаємо за доцільне передбачити в законодавстві необхідність наявності повної вищої освіти у кандидата на посаду судді. Ми вважаємо, що також було б доцільно, щоб претендент на посаду судді закінчив вищий навчальний заклад і отримав повну вищу освіту та здобув кваліфікаційний рівень магістра права.

По-друге, специфіка судової діяльності вимагає і спеціальної підготовки кандидата. У більшості держав (Франція, Португалія, Іспанія, ФРН, Марокко, Єгипет, Бразилія, Японія) нор-

мативно закріплено необхідність проходження кандидатом на посаду судді навчання в спеціалізованих навчальних закладах для суддів [22, с. 154].

В Україні створення системи підготовки кандидатів передбачено в Національній школі суддів України, яка утворена рішенням Вищої кваліфікаційної комісії суддів України 21 грудня 2010 року. Президент України 17 січня 2011 року видав відповідний указ, яким доручив прискорити формування Національної школи суддів України на базі Академії суддів України [24, с. 6].

«Концепція вдосконалення суддівства для утвердження справедливого суду в Україні згідно з європейськими стандартами», затверджена Указом Президента України від 10 травня 2006 р., визначила можливість обрання голови суду та його заступника зборами суддів відповідного суду, територіальною радою суддів або іншим органом суддівського самоврядування залежно від рівня суду й чисельності суддів у ньому [7, с. 9]. Ця концепція була підтримана Радою суддів України (Заява «Про концептуальні підходи Ради суддів України до подальшого здійснення судово-правової реформи в Україні» від 26 травня 2006 р. [8, с. 5]. Однак ідеї, закладені в концепції на законодавчому рівні, так і не були закріплені. Натомість 11 вересня 2006 р. було видано Указ Президента України «Про внесення змін до Указу Президента України від 10 грудня 2003 р., №1425 і від 30 червня 2004 р., № 697, у якому встановлено, що за поданням голів апеляційних судів формується резерв кандидатів на заміщення адміністративних посад у судах загальної юрисдикції. В Указі також зазначалося, що суддя не може бути призначений на адміністративну посаду в суді до закінчення 6-місячного строку перебування в резерві [9, с. 43].

Процедура призначення суддів на адміністративні посади була змінена лише у зв'язку з прийняттям рішення Конституційного Суду України. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Вищої ради юстиції про офіційне тлумачення положення ч. 5 ст. 20 Закону України «Про судоустрій України» (справа про звільнення судді з адміністративної посади) від 16 травня 2007 р. В ньому зазначено, що положення ч. 5 ст. 20 Закону України «Про судоустрій України», відповідно до якого голова суду, заступник голови суду призначаються на посаду і звільняються з посади Президентом України, втратило чинність як таке, що є неконституційним, на підставі Рішення Конституційного Суду України від 16 травня 2007 року [21, с. 76].

Указаним рішенням Верховній Раді України було рекомендовано в законодавчому порядку врегулювати питання про призначення судді на посаду голови суду, його заступника і звільнення їх із цих посад.

30 травня 2007 р. парламентом було прийнято постанову «Про тимчасовий порядок призначення суддів на адміністративні посади та звільнення з цих посад», якою до законодавчого врегулювання запроваджено призначення суддів на адміністративні посади і звільнення з них (крім Верховного Суду України) Вищою радою юстиції на підставі рекомендацій Ради суддів України (щодо спеціалізованих судів – голови відповідного вищого спеціалізованого суду), зборів суддів відповідних судів і члена Верховної ради юстиції [10, с. 9].

Висновки. Можна зробити висновок, проаналізувавши вказану постанову, що вона була прийнята з порушенням імперативних приписів Рішення Конституційного Суду України від 16 травня 2007 року щодо можливості впорядкування питання призначення суддів на адміністративні посади тільки законом.

Відповідно до постанови «Про тимчасовий порядок призначення суддів на адміністративні посади та звільнен-

ня з цих посад» Рада суддів України 31 травня 2007 року прийняла рішення «Про призначення суддів на адміністративні посади в судах загальної юрисдикції та звільнення з цих посад» [25, с. 52], яким до врегулювання цього питання в законодавчому порядку взяла на себе відповідальність за призначення суддів на посади голів та їх заступників (крім адміністративних посад у Верховному суді України).

Парламент вважав це перевищенням повноважень Радою суддів України, тому утворив Тимчасову слідчу комісію з метою перевірки дотримання останньою законодавства при прийнятті вказаного рішення (постанова від 8 червня 2007 року «Про утворення Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України з питань з'ясування обставин прийняття Радою Суддів України рішення про призначення суддів на адміністративні посади та звільнення з них» [11, с. 12]. На розгляд Верховної Ради України було внесено законопроект № 3586 «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій України» (щодо призначення суддів на адміністративні посади)» який і був нею прийнятий [12, с. 23].

Але, на жаль, Президент України наклав вето на Закон України «Про судоустрій України» і продовжив протистояння між судовою і законодавчою гілками влади в питанні призначення суддів на адміністративні посади. Незважаючи на це, Рада Суддів України продовжувала призначати суддів на адміністративні посади.

Окрім професійних знань для виконання своїх повноважень, суттєве значення має також і вік судді. У деяких державах положення про граничний вік кандидата знайшло законодавче закріплення. В Англії кандидат на посаду судді повинен бути не старшим за 60 років (граничний вік перебування на посаді – 70 років). В Італії претендувати на суддівську посаду може особа не старша за 30 років [23, с. 217]. Однак у законодавстві цих країн передбачено певні винятки, спрямовані на залучення до виконання суддівської діяльності досвідчених юристів. В Італії винятки допускаються щодо видатних професорів права, а також адвокатів з не менш ніж 15-річним стажем, внесених в особливі списки для заняття посад у вищих ланках судової системи [15, с. 183].

Обов'язковою вимогою щодо кандидата на посаду судді є наявність у нього певного стажу роботи у галузі права. Однак, як слушно зауважив Ю.М. Кармазін, негативним явищем при формуванні суддівського корпусу є те, що він формується за рахунок колишніх працівників міліції, прокуратури і Служби Безпеки України, які залишили службу в цих органах з різних причин, у тому числі й через професійну непридатність [4, с. 6]. Ми пропонуємо, що особа, яка претендує стати суддею, повинна мати не менше, ніж 2 роки стажу роботи в суді, до призначення її на посаду судді. Для більш детального ознайомлення з організацією роботи суду.

В листопаді до Конституційного Суду України звернулися 45 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення положень статей 102, 103, 116 Закону України «Про судоустрій України» [16, с. 14].

Орган конституційного правосуддя зобов'язав Верховну Раду України невідкладно виконати його Рішення від 16 травня 2007р. № 1-рп/2007 щодо законодавчого врегулювання питання про призначення судді на адміністративні посади голів судів та звільнення їх із цих посад.

Проте Верховна Рада України не виконала вимогу Конституційного Суду України щодо невідкладного виконання Рішення про призначення судді на адміністративні посади голів та звільнення їх із цих посад. В решті Рішенням Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням

зверненням 45 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення положень статей 102, 103, 116, Закону України «Про судоустрій України» постанову Верховної Ради України «Про тимчасовий порядок призначення суддів на адміністративні посади та звільнення з цих посад» від 30 травня 2007 р. було визнано неконституційною. Таким чином, не залишилося жодного органу чи посадової особи, яка мала б можливість на законних підставах призначати голів суду та їх заступників.

І лише з прийняттям Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 р. це питання було вирішено. В ст. 20 зазначеного Закону, голова місцевого суду, його заступник, голова апеляційного суду, його заступники, голова вищого спеціалізованого суду, його заступники призначаються на посади строком на 5 років із числа суддів цього суду та звільняються з посад Вищою радою юстиції за поданням відповідної ради суддів.

При цьому суддя не вправі обіймати адміністративну посаду відповідного суду понад 2 строки підряд.

Література:

- Конституція України. Відомості Верховної Ради України, від 28 червня 1996. – Ст. 49.
- Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
- Кони А.Ф. Нравственные начала в уголовном процессе // Избранные произв. – М. : Госюриздат, 1956. – 678 с.
- Матеріали розширеного засідання президії Верховного Суду України та Ради Суддів України // Вісник Верховного Суду України. – 1999. – № 1 (1). – 10–12 с.
- Закон України «Про судоустрій України» // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 27-28. – Ст. 180.
- Указ Президента України «Про внесення змін до Указу Президента України» // Офіційний вісник України. – 2007. – № 22. – Ст. 856.
- Указ Президента України «Про концепцію вдосконалення судівництва для утвердження справедливого суду в Україні відповідно до європейських стандартів» // Офіційний вісник України. – 2006. – № 19. – Ст. 1376.
- Заява Ради суддів України «Про концептуальні підходи Ради суддів України до подальшого здійснення судово-правової реформи в Україні» // [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua>.
- Указ Президента України «Про внесення змін до Указів Президента України» // Офіційний вісник України. – 2006. – № 697. – Ст. 2543.
- Постанова Верховної Ради України «Про тимчасовий порядок призначення суддів на адміністративні посади та звільнення з цих посад» // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 34. – Ст. 455.
- Постанова Верховної Ради України «Про утворення Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України з питань з'ясування обставин прийняття Радою суддів України рішення про призначення суддів на адміністративні посади та звільнення з цих посад» // Відомості Верховної Ради України. – 2007. – № 35. – Ст. 485.
- Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій України» (щодо призначення суддів на адміністративні посади)» // [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : <http://portal.rada.gov.ua>.
- Руденко А.В. Призначення суддів на адміністративні посади: проблеми та шляхи їх вирішення / А.В. Руденко, С.А. Тофимов // Учен. заг. Таврич. нац. ун-та. Серія «Юрид. науки», 2009. – Т. 22(61). – № 2 – 226 с.
- Сухонос В.В., Марочкин І.Е., Богуцький В.В. Организационно-правовые проблемы кадрового обеспечения органов прокуратуры. – Сумы. Слобожанщина, 2000. – 220 с.
- Судебные системы западных государств / Ю.П. Урьяс, В.А. Туманов, С.А. Егоров и др. – М. : Наука, 1991. – 240 с.
- Рішення Конституційного Суду України «Справа про призначення суддів на адміністративні посади» // Офіційний вісник України. – 2010. – № 1. – Ст. 43.
- Рішення Конституційного Суду України «Про тимчасовий порядок призначення суддів на адміністративні посади та звільнення з цих посад» (справа за конституційним поданням 45 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (неконституційності) рішенням Верховної Ради України) // Офіційний вісник України. – 2010. – № 25. – Ст. 987.
- Рішення Конституційного Суду України «Справа про охоронюваний законом інтерес» / Офіційний вісник України. – 2004. – № 50. – Ст. 3288.
- Рішення Конституційного Суду України «Про Вищу раду юстиції» (справа про Закон України «Про Вищу раду юстиції») // Офіційний вісник України. – 2002. – № 22. – Ст. 1070.
- Рішення Конституційного Суду України «Справа про призначення суддів» // Офіційний вісник України. – 2001. – № 43. – Ст. 1934.
- Рішення Конституційного Суду України «Справа про звільнення судді з адміністративної посади» // Офіційний вісник України. – 2007. – № 40. – Ст. 1992.
- Снигирова І.О. Рабочее время и время отдыха: коммент. к КЗоТ: учеб.-практ. пособ. / И.О. Снигирева. – М. : Проспект, 2000. – 158 с.
- Судебные системы западных государств / Ю.П. Урьяс, В.А. Туманов, С.А. Егоров и др. – М. : Наука, 1991. – 235 с.
- Указ Президента України «Про Академію суддів України» // Офіційний вісник України. – 2011. – № 52. – Ст. 1924.
- Рішення Ради суддів України «Щодо призначення суддів на адміністративні посади в судах загальної юрисдикції та звільнення з цих посад» // [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua>.

Пивовар І. В. Статус кандидата на должность судьи Украины

Анотация. Статья посвящена нормативному закреплению статуса кандидата на должность судьи Украины. Дается полный перечень этапов процедур отбора кандидатов на должность судьи.

Освещена авторская позиция относительно кандидата на должность судьи, который должен закончить высшее учебное заведение и получить полное высшее образование и квалификационный уровень магистра права. Также кандидат на должность судьи должен пройти 2 года стажировки в суде для более детального ознакомления с организацией работы суда. Только после получения полного высшего образования и получения квалификационного уровня магистра права и определенной стажировки в суде рассматривается кандидатура на должность судьи. Права и обязанности судей наиболее полно определяют степень их поведения. Обеспечиваются и гарантируются государством.

Ключевые слова: Высший совет юстиции, Конституционный Суд Украины, Совет судей Украины, Президент Украины, Верховная Рада Украины, судья.

Pivovar I. The status of a candidate is Ukraine

Summary. Article is devoted to the consolidation of regulatory status of the candidate for the post of judges of Ukraine. Provides a complete list of steps in the procedure for selection of candidates for judicial office. Illuminated by the author's position, a candidate for the position of a judge, who must finish college and get a complete higher education and obtain a Master of Laws qualification level. Also a candidate for judicial office must undergo two years probation in court. For more detailed information on the organization of the court. Only after a complete higher education and obtaining qualification of Master of Laws and specific training in the court considered candidates for judicial office. The rights and obligations of judges to more fully determine the extent of their behavior. Provided and guaranteed by the state.

Key words: The High Council of Justice, Constitutional Court of Ukraine, the Council of Judges of Ukraine, President of Ukraine, the Verkhovna Rada of Ukraine, judge.